

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 196 - Barcelona - Octubre del 1958

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 25 i 26 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 24, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

S'HA CELEBRAT LA IV REUNIO PLENARIA del COMITE CENTRAL del PARTIT COMUNISTA d'ESpanya

«Treball» publica en aquest número el comunicat, la Resolució política, la Crida a les forces d'oposició i la Salutació als presos, aprovades unànimement pel Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit en un període d'assoliments del moviment de masses i de llur activitat. Encapçalades per la classe obrera, elevat el grau de consciència a través de llurs accions, les masses populars aguditzen llur esperit crític envers les distintes forces polítiques.

Això constitueix una premissa prometedora. Com més s'eixampla i eleva el moviment de masses, l'aspiració unitària que neix en elles instintivament esdevé més conscient i es converteix en una exigència que hauran de tenir en compte els més reacs a la unitat d'acció.

La Jornada de Reconciliació Nacional, el 5 de maig darrer, ha evidenciat la voluntat de les masses populars i llurs disposició a respondre als que criden a l'acció. Aquesta disposició empenyerà a vèncer dubtes i reticències. Impulsarà cap a la unitat d'acció tots aquells que no es vulguin quedar aïllats i rerassagats, al marge del moviment.

Cal empenyer vers la coordinació de l'esforç de tots els partits i organitzacions de l'oposició. Això exigeix que la lluita pràctica en el terreny de les reivindicacions i en el polític, sigui reforçada en el terreny ideològic, amb explicacions convincentes del per què la dictadura es pot mantenir malgrat l'oposició tan generalitzada de totes les capes de la població.

La política de Reconciliació Nacional, les perspectives de transició pacífica que ofereix, els objectius clars que els comunistes proposem com a solucions immediates possibles per a substituir la dictadura per un règim de llibertat i democràcia, han d'ésser explicats des de tots els angles i amb tot llur abast per a convèncer els que temen un salt a les fosques i per a demostrar que l'anticomunisme de certs dirigents de partits antifranquistes aparta aquests de les masses populars i els fa, en definitiva, presoners de la reacció franquista.

I al contrari: què hauria passat si tots els dirigents de partits i nuclis d'oposició haguessin cridat el poble a manifestar-se en la Jornada de Reconciliació Nacional del 5 de maig?

Per tal d'elevat el treball polític i ideològic de tots els militants, per tal de copsar plenament tota la complexitat de la situació i millorar el treball pràctic, les organitzacions del P.S.U. han d'assegurar l'estudi i la discussió dels materials del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.

COMUNICAT

El Comitè Central del Partit Comunista s'ha reunit en IV Sessió Plenària durant els dies 13 i 14 de setembre.

A més dels membres del Comitè Central han participat com a invitats camarades responsables d'organitzacions del Partit del Centre, Llevant, Nord i Catalunya.

Els punts següents figuraven a l'Ordre del Dia:

1. — Informe del Buró Polític sobre la situació política nacional i internacional.
2. — Les tasques d'organització del Partit i de la lluita antifranquista.

Sobre el primer punt de l'Ordre del Dia informà la camarada Dolores Ibárruri.

Sobre el segon punt de l'Ordre del Dia informà el camarada Santiago Carrillo.

El ple del Comitè aprovà per unanimitat els dos informes.

El Ple aprovà una resolució política, una Crida a les forces d'oposició i una salutació als presos polítics.

**El Comitè Central
del Partit Comunista d'Espanya**

15 de setembre del 1958.

CRIDA A LES FORCES D'OPOSICIO

El 5 de maig, el nostre poble ha celebrat la Jornada de Reconciliació Nacional. Espanyols de totes les tendències, units en un mateix impuls, hem expressat, organitzadament i pacíficament, la nostra execració al règim dictatorial del general Franco. Una nova fase ha començat en la lluita per les llibertats públiques. La substitució de la dictadura s'ha posat a l'ordre del dia d'una manera urgent i concreta.

Aquesta realitat i la perspectiva **molt pròxima** de noves accions populars, cada cop més àmplies, ens mouen a adreçar-nos a les altres forces de l'oposició antifranquista, invitant-les a reconsiderar llur actitud davant de la realitat política i social d'Espanya.

No pretenem immiscuir-nos en els assumptes interns d'altres forces d'oposició, ni erigir-nos en jutge de llurs activitats. Unicament, creiem imprescindible de cridar llur atenció sobre les lliçons dels fets del període històric més recent de la nostra pàtria. Que no són els plans arbitraris, ni les conspiracions de camarilles, ni l'acció de minories allò que és decisiu per a la substitució pacífica de la dictadura, sinó l'activitat de les masses, la intervenció cada dia més resoluta i unànime del poble en l'escena política espanyola.

Una raó fonamental, entre altres, retarda la participació activa en la lluita de les forces liberals i conservadores de l'oposició antifranquista. Aquestes forces suposen que l'enderrocament del règim actual seria un salt en el buit; desconfien de la maduresa política i ciutadana del nostre poble i desitgen que els canvis siguin graduals, que no entranyin el desfermament de la violència. Però, precisament, llur participació activa, conseqüent, en la lluita contra la dictadura és la condició del caràcter pacífic del canvi de règim.

El Partit Comunista desitja sincerament evitar violències innecessàries. Però si aqueixes forces liberals i conservadores segueixen inhibint-se, orientant-se a combines irreals que no tenen en compte les veritables aspiracions populars, es poden frustrar les possibilitats de substituir pacíficament l'actual govern dictatorial de les camarilles oligàrquiques per un règim de llibertats públiques.

Amb aquesta perspectiva, una responsabilitat particular, segurament la més greu del moment actual, recau sobre les jerarquies de l'Església Catòlica espanyola. En front de l'irreversible moviment de reconciliació nacional, que abarca les classes i capes socials fonamentals del nostre país, des de la classe obrera a la burgesia nacional; en front dels sentiments i de la pròpia activitat d'amplis sectors catòlics; en front dels propis interessos de l'Església, les jerarquies eclesiàstiques segueixen mantenint l'esperit de croada i de guerra civil, ressort psicològic essencial de la dictadura franquista. Així faciliten la supervivència transitòria del règim actual, si bé comprometen seriosa-

(Passa a la pàgina 4)

«Endavant» de setembre darrer publica una «**Declaració al poble de Catalunya**» del Consell de Coordinació del Moviment Socialista amb motiu de la reunió d'aquest organisme a Perpinyà.

«Trebll», que altres vegades ha fet referència a coincidències en l'apreciació de problemes essencials i urgents del nostre poble, es complau a destacar una vegada més allò en què coincidim.

Després de referir-se a les lluites obreres i populars que evidencien l'oposició del poble català a la dictadura, le'smentada declaració afirma:

«Es precis que la lluita sigui menada de manera coordinada i eficient, amb una direcció responsable i amb uns objectius concrets, coneguts de tot el poble i capaces de suscitar el seu entusiasme. L'instauració d'una situació provisional de Govern que retorni les llibertats i deixi parlar al poble és demanada per tots els grups democràtics de l'Exili i de l'Interior».

Al mateix temps que la citada declaració «Endavant» publica quatre resolucions. En la primera, tot limitant-ho a una acció sindical, es pronuncia per les reivindicacions següents:

- «**Augment immediat dels salaris;**
- «**Salari mínim vital per 8 hores de treball;**
- «**Escala mòbil de salaris en funció de l'evolució dels preus;**
- «**Retorn de les llibertats sindicals i polítiques».**

En la tercera Resolució es pronuncia per un acord general de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, de l'interior de Catalunya i pel reforçament de l'acció general contra la dictadura.

«A aquest esforç per a constituir un organisme d'unió catalana el M.S.C. — segueix dient — dedicarà també les millors energies, convençut que el sentiment de responsabilitat de tots els grups, personalitats i estaments de Catalunya l'ha de fer possible».

La segona i quarta Resolucions fan referència a qüestions pròpies del M.S.C. i a les seves relacions internacionals.

En acollir com elements positius la més gran part de la Declaració i de les Resolucions i en destacar la coincidència palesa amb les posicions que ve defensant de manera conseqüent i contínua el P.S.U. de Catalunya, ho fem amb la convicció que el desenrotllament d'aqueixos elements positius ha d'afavorir la lluita per la creació d'un òrgan coordinador de les forces catalanes i d'estreta col·laboració amb les forces d'oposició de tot Espanya.

En l'últim temps, la coincidència sobre aquests problemes essencials ha donat lloc a atànçaments entre militants del M.S.C. i del P.S.U., particularment a Barcelona, i a una certa unitat d'acció moral que ha tingut expressió pràctica arran del moviment de març i posteriorment en les activitats a favor de la Jornada de Reconciliació Nacional.

En la declaració no manquen algunes frases i apreciacions que d'una manera indirecta tracten de posar un fre a la marxa vers l'cord i l'entesa amb el P.S.U. Però en el seu conjunt sembla perfilar-se una actitud en la qual la línia positiva tendeix a superar velles reticències, a reforçar i fer avançar les possibilitats d'entesa que s'han anat desenrotllant d'un temps ençà.

La situació concreta de Catalunya, l'auge del moviment obrer i la predis-

posició a participar activament en el camp de l'oposició per part de les amplex capes pageses i de la burgesia no monopolista, necessiten i exigeixen la formació i presència d'un òrgan coordinador de les activitats de l'oposició catalana.

En la Declaració del Comitè Executiu del P.S.U. del 15 de juny passat, en analitzar els resultats de la Jornada de Reconciliació Nacional, una de les principals conclusions era la següent:

«En les condicions actuals, el P.S.U. considera —i ho posa a la consideració de tots els partits i organitzacions antifranquistes de Catalunya— que LES CONDICIONS POLITIQUES PRESENTS EXIGEIXEN EL PODER DISPOSAR D'UN ORGAN CAPAC DE COORDINAR L'ACCIO DE TOTES LES FORCES CATALANES ANTIFRANQUISTES I QUE FACILITI LA COORDINACIO DE L'OPOSICIO CATALANA AMB LES FORCES D'OPOSICIO DE TOT ESPANYA».

Tota presa de posició en aquesta direcció per part d'altres forces, siguin les que siguin i qualssevol que siguin llurs plantejaments sobre altres qüestions, mereix d'ésser saludada amb satisfacció pels militants del P.S.U. i per tot el poble de Catalunya.

Una conclusió natural, que desitjaríem compartida, és que aquelles forces que ens anem pronunciant a favor d'un òrgan coordinador o d'unió podríem des d'ara acoplar els nostres esforços per tal de convèncer els altres i per tal de convertir-ho el més aviat possible en una realitat prometedora.

PEL SALARI MINIM VITAL I L'ESCALA MOBIL

Després de la repressió d'Aceto Colunga contra el poderós moviment obrer del mes de març, els treballadors es van centrar en l'organització de la solidaritat i de la defensa envers els empresonats i represaliats.

Però ja de nou el moviment torna a estendre's a base de demandes d'augment de salaris i del salari mínim vital per jornada de vuit hores i amb escala mòbil.

A la zona minera de Catalunya les demandes convergeixen en la reivindicació d'un augment del 100 per 100 del salari base actual.

En la indústria tèxtil, els enllaços d'una gran part de les fàbriques de Barcelona han redactat de comú acord un document en el qual s'especifica detalladament la puja dels preus i s'arriba a la conclusió que cal portar el salari base, al menys, a 900 pessetes setmanals, modificant el de 680 pessetes que havien establert ara fa uns tres mesos.

En varies fàbriques importants, aqueixa demanda ha estat acompanyada d'accions tals com la reducció dels rendiments i han aconseguit de la patronal primes d'espera oscil·lants entre 30 i 70 pessetes setmanals.

El que més es va generalitzant és la recollida de signatures i les gestions prop de la patronal i dels sindicats per part dels enllaços. La recollida de signatures és una forma d'acció reivindicativa ja coneguda pels treballadors i que en diferents ocasions s'ha demostrat eficaç. Per això, la recollida de signatures se'stén cada setmana a noves fàbriques malgrat les maniobres de Girónés i Jubany, caps del Sindicat i de

Segons les xifres de la C.N.S., el cost de la vida havia augmentat el passat mes de juliol un 29'36 per cent comparativament a l'agost del 1956.

Adhuc si les xifres fossin reals, això significa que mica a mica el Govern ha tornat a prendre als treballadors allò que els va haver de concedir amb l'augment de salaris de novembre del 1956.

En realitat els ha pres més. Les xifres de la C.N.S. es basen en els preus oficials i tothom sap que els preus són molt més cars a les tendes i mercats que els que el Governador fa anunciar cada setmana a la premsa.

Les conseqüències d'aquesta realitat no agraven solament les dificultats i sofrències de les famílies treballadores, sinó que repercuteixen a més fortament en l'economia del país. La cèlebre «costa de gener» ja fa nou mesos que dura i la pendent no minva, ben al contrari. La «costa», que tant fa suar els comerciants, és també un obstacle que frena la producció.

A Barcelona, a Sabadell i altres ciutats es produeixen fallides alarmants. La crisi tèxtil que sovint rada a l'entorn de la rama cotonera, ha penetrat en l'àrea de la llanera.

La situació presenta un nou aspecte que agrava considerablement les condicions de vida dels treballadors. Sota el franquisme, la jornada de 12 i 14 hores, o doble, ha esdevinut un dilema cruel: o fer hores extraordinàries o morir de gana. I un aspecte important de la lluita dels treballadors pel salari mí-

PEL SALARI MINIM VITAL I L'ESCALA MOBIL

la Junta Social tèxtils respectivament. Aquests amenacen de considerar comunistes tots els que organitzin la recollida de signatures o altres accions a favor de les reivindicacions. Però aquestes amenaces, si bé arriben a crear dificultats en alguna fàbrica, no poden impedir que l'acció es vagi estenent.

Malgrat les amenaces i les maniobres, les necessitats de la vida són tan peremptòries i l'experiència acumulada pels treballadors tan alligonadora que el moviment reivindicatiu s'estén amb característiques que cal tenir en compte.

En primer lloc, sobressurt la represa d'activitat dels enllaços sindicals que s'havien replegat arran de la repressió de març. Ara insisteixen amb tenacitat prop dels jerarques, els quals, sense arguments per a oposar-se a la justesa de les reivindicacions, defugen els enllaços fent dir que estan de viatge o que estan malalts. Quan se'ls troba recoren tantost a actituds que volen intimidar els enllaços, tantost a promeses vagues que «faran gestions».

Un segon aspecte és que molts dels enllaços designats per dalt per a substituir els que van ser destituïts el passat mes de març, també es posen al costat dels treballadors i defensen les reivindicacions. I allí on això no es produeix, els treballadors prenen per compte propi la recollida de signatures i plantegen la readmissió i la reposició en llurs funcions dels enllaços elegits per ells.

Un altre aspecte important és que, en general, la patronal d'empreses petites i mitjanes no es mostra agressiva contra les gestions dels treballadors; que en alguns casos accepta de con-

nim vital i le'sca...

salari que perme...

Actualment, el...

treballadors no...

baixat cada di...

preus, sinó amer...

ducció de les po...

extraordinàries i...

tur forçós, que e...

Entre els preu...

pacitat adquisiti...

dsiminueix, el ca...

troben escames...

des, l'anul·lació...

manca de diners...

les accions de la classe obrera. Tot i ésser molt important això és insuficient.

Per a canviar la situació actual, per a donar el cop de timò que, limitant la insaciabilitat monopolista, reorienti Espanya cap a un règim de llibertats polítiques i de prosperitat econòmica, cal que la menestralia i la burgesia no monopolista se sumin més activament a l'acció al costat de la classe obrera.

L'esdevenidor immediat d'Espanya ha d'ésser obra comú, una obra de tots.

I de fet, l'actitud d'aqueixes capes de la població davant de les accions de la classe obrera demostra que en elles existeix una predisposició objectiva a participar més activament en el combat. Aquesta predisposició es troba en les freqüents demandes i protestes a través de llurs corporacions, en llur participació a les col·lectes d'ajut econòmic als treballadors empresonats, en el fet de guardar llur plaça i sovint de pagar llur setmanada o una part. Això, que no ocorre en les grans empreses monopolistes, és freqüent en les altres.

Què manca per a llur participació activa al costat de la classe obrera en la lluita comú contra la dictadura, per la democràcia i per l'elevació del nivell de vida del poble?

Manca que els dirigents de partits antifranquistes que tracten de representar els interessos d'aqueixes capes burgeses es donguin compte de l'existència de l'esmentada predisposició i comprenguin que la situació actual permet i exigeix xaltres activitats que les de petits «cercles conspiradors» pendents del que passa a les altures del règim i esperant que les camarilles que l'integren, prenguin llur pròpia responsabilitat en l'arena política i confiïn més en la força dels que volen representar.

Una activitat resoiuda i més oberta, més de cara al poble, dels dirigents antifranquistes burgesos —catòlics, nacionalistes, republicans, etc... contribuiria a aglutinar promptament l'esperit d'oposició que creix entre les distintes capes de la burgesia no monopolista i a donar-les confiança en una sortida democràtica guanyada conjuntament, mitjançant l'acció unida i per objectius comuns de la classe obrera i totes les forces democràtiques. És evident que la influència de la classe obrera i la mobilització de la burgesia no monopolista repercutiria ràpidament al camp.

Les condicions de vida concretes de la classe obrera i de les àmplies masses treballadores menen inevitablement cap a noves accions reivindicatives que tenen ensem un gran contingut polític. L'assimilació de l'experiència de març darrer ha requerit un temps, però ja les demandes d'augment de salaris s'estenen ací i allí com a símptomes precursor sde noves accions més audacioses i consistents.

Més pel que fa a Catalunya, si els dirigents d'altres partits i organitzacions antifranquistes convenen amb el Partit Socialista Unificat les perspectives que obriria l'anunci de la nostra unitat d'acció, el moviment que està madurant podria ésser el suport d'una acció més àmplia, en la qual participessin totes les forces catalanes d'oposició. Aquest fet contribuiria a unir les forces de l'oposició de tot Espanya i atancaria el moment d'una acció decisiva envers els objectius comuns.

El moviment obrer de març, coincidint amb les vagues dels miners asturians i dels obrers d'Euscàdia i amb la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional arreu d'Espanya, ha tingut una repercussió més favorable que mai en el país i en l'opinió mundial.

Pel mateix fet, les acusacions acostumades del règim presentant les accions de l'oposició com «complots» urdits a l'estranger, cauen pel propi pes. L'opinió mundial condemna un règim que no pot subsistir més que amb la guerra de fet contra la immensa majoria del poble, mantenint la jurisdicció militar i els Consells de Guerra contra els «delictes» d'opinió i d'activitat política.

No solament Franco se sent obligat a declarar que a Espanya «no hi ha presos polítics», sinó que periòdics conservadors, com «Le Figaro» de París, s'inquieten d'aquesta qüestió en intervius amb Franco.

L'opinió mundial, tant més en els països de més estreta i tradicional amistat amb Espanya, manifesten preocupació per una situació interior que frena i dificulta el desenrotllament d'una amistat veritable.

El Govern franquista i els corifeus del règim acusen els exilats de sostenir campanyes contra el prestigi d'Espanya. Però allò que atempta efectivament contra el prestigi d'Espanya no és la demanda de suport contra les víctimes de la repressió terrorista, sinó el fet d'existir aquesta repressió.

Quan a Mèxic, Venezuela, Argentina, Xile, i altres països s'envien telegrams i se celebren actes a favor de Miquel Nuñez i dels altres empresonats, demanant que se'ls autoritzi de nomenar advocats defensors i que la jurisdicció militar deixi d'intervenir en les qüestions d'opinió i d'activitats polítiques, els que envien els telegrams ho fan en raó de llur amistat per Espanya i per crear condicions més favorables al reforçament d'aquesta amistat.

La política de reconciliació nacional i la lluita per que els canvis democràtics es puguin realitzar d'una manera per Miquel Nuñez i tots els actualment pacífica, que és la política defensada sotmesos a la jurisdicció del coronel Eymar, és la més favorable al desenrotllament de veritables i recíproques amistats d'Espanya amb tots els pobles del món.

En canvi, quina amistat pot suscitar l'actitud del general Franco i de la dictadura basada en la imposició brutal d'un poder que el poble rebutja, en perseguir els que manifesten opinions independents i sotmetre'ls als Consells de Guerra? No és casual que el propi Franco es vegi obligat a mentir, negant que a Espanya hi ha presos polítics,

Els familiars dels presos s'adrecen a l'O.N.U.

Tenim notícies que els familiars dels 19 treballadors empresonats a Barcelona, sotmesos a la jurisdicció del Coronel Eymar, s'han adreçat a l'O.N.U. exposant el cas dels detinguts i llur situació en contradicció flagrant amb la Carta dels Drets de l'Home, aprovada per l'organització internacional a la qual Espanya està adherida.

Explicant la impossibilitat en què es troben de fer-se assistir per advocats defensors recaben del Secretari General

qualificant-los de comuns, agravant la intolerància amb l'insult als que no es poden defensar.

Però el mentir i negar l'evidència, a l'època dels spútniks, quan els homes van en unes hores d'un continent a un altre, no pot resoldre res. Al contrari, convenç més de la injustícia dels fets que es volen amagar.

Les activitats a favor de Nuñez i dels altres empresonats, per l'amnistia en general, realitzades dintre i fora del país, són activitats a favor de la justícia, de la reconciliació i la convivència cívica i, per tant, a favor d'un més gran prestigi internacional d'Espanya.

La convergència d'aquestes activitats dintre del país d'homes i dones del poble, de dreta i d'esquerra, de religiosos i seglars, de catòlics i laics, ha d'assolir una nova situació més apropiada al prestigi d'Espanya i a la seva autoritat moral davant del món.

Demaneu que s'autoritzi el nomenament d'advocats defensora a Miquel Nuñez i a tots els detinguts sotmesos a la jurisdicció del coronel Eymar. Demaneu que l'autoritat militar es desisteixi i que les causes passin a la jurisdicció ordinària.

Adreceu-vos a:

Coronel Eymar. Juzgado Especial de Represión de las Actividades Extremistas. Ministerio de la Guerra. Madrid.
Comandante General de la I Región Militar. Madrid.
Ministro de Justicia. Madrid.

Des de l'Argentina

El nucli català resident en la República Argentina s'ha interessat per la situació de Miquel Nuñez i altres detinguts amb nombrosos cartes representant un total de 654 signatures.

Centenars de cartes han estat transmises també pel nucli de residents de les altres regions d'Espanya i, particularment, per entitats regionals gallegues.

També s'han adreçat a les autoritats franquistes múltiples organitzacions polítiques i sindicals de la classe obrera i del poble argentins.

Alguns diputats i senadors han pres la iniciativa de presentar a les respectives Cambres sengles mocions recabant el dret de defensa per a tots els treballadors i estudiants sotmesos a la jurisdicció del Coronel Eymar.

«La Nacion», «Noticias Gráficas», «La Razón» i altres diaris i periòdics de gran tiratge han publicat informacions explicant les causes d'aquestes detencions i denunciant l'arbitrarietat jurídica amb què es tracta els processats.

de l'ONU que vulgui influir prop de les autoritats espanyoles en favor dels acusats. Demanen que s'asseguri a llurs fills i marits el dret d'ésser defensats per advocats de llur elecció i que el judici sia vist per la jurisdicció ordinària nuix que res no justifica el Consell de Guerra i encara menys el procediment d'urgència.

Solidaritzeu-vos amb els familiars dels presos. Recolzeu amb cartes i milers de signatures la petició prop de l'ONU dels familiars dels detinguts.

RESOLUCIO POLITICA

El Ple aprova unànimement els dos informes del Buró Politic del Comitè Central: el presentat per la camarada Dolores Ibarruri sobre les qüestions fonamentals de la situació nacional i internacional, i el del camarada Santiago Carrillo sobre el desenrotllament de l'organització del Partit i del moviment de masses contra la dictadura.

També aprova la gestió realitzada pel Buró Politic des de la darrera reunió plenària del Comitè Central.

Els èxits de la Jornada de Reconciliació Nacional han posat de relleu l'encert de la política del Partit i han evidenciat l'auge del moviment antifranquista de les masses. El Comitè Central crida totes les organitzacions i militants del Partit a redoblar llurs esforços per tal d'impulsar, unir i donar un caràcter cada cop més organitzat al citat moviment a l'entorn del programa que resumeix les més urgents necessitats de molt diversos sectors de la societat espanyola: contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics, per les llibertats públiques.

La preparació i el desenrotllament de la Jornada de Reconciliació Nacional han posat de manifest els progressos realitzats pel nostre Partit. El Comitè Central expressa la seva convicció que aqueixos progressos estimularan tots els militants en llur tasca per millorar l'activitat política de totes les organitzacions del Partit, reforçant-les i estenent-les més i més arreu d'Espanya, amb el fi d'impulsar la lluita de les masses per llurs reivindicacions econòmiques i polítiques, vers un gran moviment nacional de caràcter pacífic contra la dictadura.

El Comitè Central recomana a totes les organitzacions i militants la intensificació de llur sostingut esforç per a desenrotllar totes les formes d'unitat i d'organització entre els obrers, els pagesos, els intel·lectuals, la burgesia nacional; per a fondre en un sol torrent les múltiples activitats de lluita de les masses; per a propiciar coincidències i aconseguir enteses, encara que siguin limitades, amb tots els grups

Salutació als presos polítics

El Ple del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya envia una salutació fraternal als camarades Miquel Nuñez, Higinio Canga, Antonio Rosell, i a tots els comunistes presos per llur abnegada actuació, al capdavant de les masses, en la preparació i realització de la Jornada del 5 de maig i durant les poderoses vagues que la van precedir.

Amb la mateixa emoció el Comitè Central saluda tots els comunistes que, des de fa llargs anys, pateixen en els presidis de Franco per l'únic delictes d'haver lluitat per les llibertats espanyoles.

Aquesta salutació, la fa extensiva als treballadors i antifranquistes de totes les tendències, detinguts amb motiu de les grans accions últimes i a tots aquells als quals la dictadura manté en presó des d'anys anteriors.

A tots ells, els renova l'expressió de la seva solidaritat activa i els reitera la decisió de tot el Partit de continuar tenaçment els seus esforços per tal de fer coincidir les més dispars voluntats espanyoles en l'exigència nacional d'amnistia per a tots els presos polítics.

**El Comitè Central
del Partit Comunista d'Espanya.**

polítics que s'oposen al règim i la unitat d'acció dels quals desfermaria una força gegantesca, davant de la qual la dictadura no podria resistir.

Malgrat la greu derrota soferta pels plans agressius dels imperialistes en l'Orient Mitjà i llur condemna en l'Assamblea extraordinària de les Nacions Unides, els Estats Units persisteixen en amenaçar la pau del món, com ho posen de manifest les seves presents accions provocadores contra la República popular xinesa. Espanya corre un greu perill de trobar-se embolcallada en aqueixa política aventurera. Les bases espanyoles entregades per Franco als imperialistes nord-americans han estat ja utilitzades per a l'agressió contra els pobles de l'Orient Mitjà i poden ser utilitzades novament contra altres pobles.

El Comitè Central del Partit Comunista crida l'atenció de totes les organitzacions i militants sobre els greus perills que aquests fets creen a Espanya i els exhorta

CRIDA A LES FORCES D'OPOSICIO

(Ve de la primera pàgina)

ment el caràcter pacífic dels canvis inevitables. Davant de la Nació espanyola, davant de les pròpies masses catòliques, ha arribat l'hora que l'Església defineixi la seva posició.

En quant a les forces de l'esquerra espanyola, republicans, socialistes, cenetistes, nacionalistes, el Partit Comunista desitja que entrin en una fase de més activitat per a estimular el poble en la lluita, per a mobilitzar diversos sectors socials avui vacil·lants. Per desgràcia, pressions estranyes als veritables interessos nacionals, de marcat signe anticomunista, segueixen essent el major obstacle a un enfocament realista de la situació, a un canvi de llur orientació política.

En reafirmar, i àdhuc accentuar, en el seu VII Congrés la posició anticomunista, arribant a llançar contra el Partit Comunista les més innobles enses que ridícules calúmnies, basant-les en «els serveis informatius de varies potències», el Partit Socialista contreu una greu responsabilitat davant del poble espanyol i es perjudica seriósament a si mateix. Seria miope no advertir que el desenrotllament de la influència en el país, tant del Partit Socialista com d'altres forces de l'esquerra espanyola, possible i desitjable, en benefici de la lluita contra la dictadura, depèn que sàpigui respondre al sentiment unitari del poble espanyol.

Després de la Jornada de Reconciliació Nacional tot a Espanya crida com mai a l'entesa i l'acord entre les forces d'oposició d'esquerra i de dreta. Si aquest acord hagués existit el 5 de maig, el general Franco no hagués pogut resistir els impactes de la pressió popular. En adreçar-se a totes les forces de l'oposició antifranquista, el Partit Comunista ho fa convençut del fet que existeixen les condicions objectives per a l'establiment de la unitat contra la dictadura.

En realitat, la situació política del nostre país està exigint de manera apremiant la creació d'un centre nacional que coordini i dirigeixi les activitats de tota l'oposició. El Partit Comunista no escatimarà cap esforç per aconseguir-ho. Al mateix temps, propiciarà tot acord parcial, tota entesa, encara que solament sigui transitòria i amb efectius concrets, tota obertura vers el diàleg amb les forces polítiques de l'oposició. Aquest procés unitari, com producte d'una imperiosa necessitat, està en marxa entre totes les classes i capes socials de la població lesionades per la dictadura. Es tracta, essencialment, d'arribar a donar-li caràcter obert, públic, conseqüent. Això tindrà una importància decisiva per a impulsar la lluita contra l'encariment de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia dels presos i exiliats polítics i per les llibertats públiques.

D'altra banda, l'acreixement dels perills de guerra i de destrucció atòmica que l'existència de bases nord-americanes d'agressió entranya per al nostre país, planteja com tasca vital la necessitat d'un acord entre totes les forces de l'oposició antifranquista. Llitem units per la tradicional política de neutralitat espanyola, per la revisió dels pactes militars amb els Estats Units, per la suspensió dels assajos nuclears! Defensem la pau i, amb ella, la pròpia existència d'Espanya!

El Partit Comunista crida tots els grups polítics d'oposició, d'esquerra i de dreta, a que examinin objectivament la situació actual, a que revisin llur actitud envers els problemes de la unitat antifranquista i de la participació activa del poble en la transició pacífica a un règim de llibertats democràtiques. Ha arribat l'hora que tots compremem les nostres responsabilitats davant de la Nació. Per la seva part, el Partit Comunista d'Espanya, mantenint i desenrotllant la seva política de reconciliació nacional, reitera la seva disposició a prendre totes les mesures i arribar a tots els acords que facilitin l'organització d'un gran moviment nacional antifranquista que garanteixi l'enderrocament pacífic de la dictadura del general Franco.

EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

les accions de la classe obrera. Tot i ésser molt important això és insuficient.

Per a canviar la situació actual, per a donar el cop de timò que, limitant la insaciabilitat monopolista, reorienti Espanya cap a un règim de llibertats polítiques i de prosperitat econòmica, cal que la menestralia i la burgesia no monopolista se sumin més activament a l'acció al costat de la classe obrera.

L'esdevenidor immediat d'Espanya ha d'ésser obra comú, una obra de tots.

I de fet, l'actitud d'aqueixes capes de la població davant de les accions de la classe obrera demostra que en elles existeix una predisposició objectiva a participar més activament en el combat. Aquesta predisposició es troba en les freqüents demandes i protestes a través de llurs corporacions, en llur participació a les col·lectes d'ajut econòmic als treballadors empresonats, en el fet de guardar llur plaça i sovint de pagar llur setmanada o una part. Això, que no ocorre en les grans empreses monopolistes, és freqüent en les altres.

Què manca per a llur participació activa al costat de la classe obrera en la lluita comú contra la dictadura, per la democràcia i per l'elevació del nivell de vida del poble?

Manca que els dirigents de partits antifranquistes que tracten de representar els interessos d'aqueixes capes burgeses es donguin compte de l'existència de l'esmentada predisposició i comprenguin que la situació actual permet i exigeix altres activitats que les de petits «cercles conspiradors» pendents del que passa a les altures del règim i esperant que les camarilles que l'integren, prenguin llur pròpia responsabilitat en l'arena política i confiïn més en la força dels que volen representar.

Una activitat resoluda i més oberta, més de cara al poble, dels dirigents antifranquistes burgesos —catòlics, nacionalistes, republicans, etc.,... contribuiria a aglutinar promptament l'esperit d'oposició que creix entre les distintes capes de la burgesia no monopolista i a donar-les confiança en una sortida democràtica guanyada conjuntament, mitjançant l'acció unida i per objectius comuns de la classe obrera i totes les forces democràtiques. És evident que la influència de la classe obrera i la mobilització de la burgesia no monopolista repercutiria ràpidament al camp.

Les condicions de vida concretes de la classe obrera i de les àmplies masses treballadores menen inevitablement cap a noves accions reivindicatives que tenen ensems un gran contingut polític. L'assimilació de l'experiència de març darrer ha requerit un temps, però ja les demandes d'augment de salaris s'estenen ací i allí com a símptomes precursor de noves accions més audacioses i consistents.

Més pel que fa a Catalunya, si els dirigents d'altres partits i organitzacions antifranquistes convenen amb el Partit Socialista Unificat les perspectives que obriria l'anunci de la nostra unitat d'acció, el moviment que està madurant podria ésser el suport d'una acció més àmplia, en la qual participessin totes les forces catalanes d'oposició. Aquest fet contribuiria a unir les forces de l'oposició de tot Espanya i atancaria el moment d'una acció decisiva envers els objectius comuns.

El moviment obrer de març, coincidint amb les vagues dels miners asturians i dels obrers d'Euscàdia i amb la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional arreu d'Espanya, ha tingut una repercussió més favorable que mai en el país i en l'opinió mundial.

Pel mateix fet, les acusacions acostumades del règim presentant les accions de l'oposició com «complots» urdits a l'estranger, cauen pel propi pes. L'opinió mundial condemna un règim que no pot subsistir més que amb la guerra de fet contra la immensa majoria del poble, mantenint la jurisdicció militar i els Consells de Guerra contra els «delictes» d'opinió i d'activitat política.

No solament Franco se sent obligat a declarar que a Espanya «no hi ha presos polítics», sinó que periòdics conservadors, com «Le Figaro» de París, s'inquieten d'aquesta qüestió en entrevistes amb Franco.

L'opinió mundial, tant més en els països de més estreta i tradicional amistat amb Espanya, manifesten preocupació per una situació interior que frena i dificulta el desenrotllament d'una amistat veritable.

El Govern franquista i els corifeus del règim acusen els exilats de sostenir campanyes contra el prestigi d'Espanya. Però allò que atempta efectivament contra el prestigi d'Espanya no és la demanda de suport contra les víctimes de la repressió terrorista, sinó el fet d'existir aquesta repressió.

Quan a Mèxic, Venezuela, Argentina, Xile, i altres països s'envien telegrams i se celebren actes a favor de Miquel Nuñez i dels altres empresonats, demanant que se'ls autoritzi de nomenar advocats defensors i que la jurisdicció militar deixi d'intervenir en les qüestions d'opinió i d'activitats polítiques, els que envien els telegrams ho fan en raó de llur amistat per Espanya i per crear condicions més favorables al reforçament d'aquesta amistat.

La política de reconciliació nacional i la lluita per que els canvis democràtics es puguin realitzar d'una manera pacífica, que és la política defensada sotmesos a la jurisdicció del coronel Eymar, és la més favorable al desenrotllament de veritables i recíproques amistats d'Espanya amb tots els pobles del món.

En canvi, quina amistat pot suscitar l'actitud del general Franco i de la dictadura basada en la imposició brutal d'un poder que el poble rebutja, en perseguir els que manifesten opinions independents i sotmetre'ls als Consells de Guerra? No és casual que el propi Franco es vegi obligat a mentir, negant que a Espanya hi ha presos polítics,

Els familiars dels presos s'adrecen a l'O.N.U.

Tenim notícies que els familiars dels 19 treballadors empresonats a Barcelona, sotmesos a la jurisdicció del Coronel Eymar, s'han adreçat a l'O.N.U. exposant el cas dels detinguts i llur situació en contradicció flagrant amb la Carta dels Drets de l'Home, aprovada per l'organització internacional a la qual Espanya està adherida.

Explicant la impossibilitat en què es troben de fer-se assistir per advocats defensors recaben del Secretari General

qualificant-los de comuns, agravant la intolerància amb l'insult als que no es poden defensar.

Però el mentir i negar l'evidència, a l'època dels spútniks, quan els homes van en unes hores d'un continent a un altre, no pot resoldre res. Al contrari, convenç més de la injustícia dels fets que es volen amagar.

Les activitats a favor de Nuñez i dels altres empresonats, per l'amnistia en general, realitzades dintre i fora del país, són activitats a favor de la justícia, de la reconciliació i la convivència cívica i, per tant, a favor d'un més gran prestigi internacional d'Espanya.

La convergència d'aquestes activitats dintre del país d'homes i dones del poble, de dreta i d'esquerra, de religiosos i seglars, de catòlics i laics, ha d'assolir una nova situació més apropiada al prestigi d'Espanya i a la seva autoritat moral davant del món.

Demaneu que s'autoritzi el nomenament d'advocats defensora a Miquel Nuñez i a tots els detinguts sotmesos a la jurisdicció del coronel Eymar. Demaneu que l'autoritat militar es desisteixi i que les causes passin a la jurisdicció ordinària.

Adreçe-vos a:

Coronel Eymar. Juzgado Especial de Represión de les Actividades Extremistas. Ministerio de la Guerra. Madrid.
Comandante General de la I Región Militar. Madrid.
Ministro de Justicia. Madrid.

Des de l'Argentina

El nucli català resident en la República Argentina s'ha interessat per la situació de Miquel Nuñez i altres detinguts amb nombrosos cartes representant un total de 654 signatures.

Centenars de cartes han estat transmises també pel nucli de residents de les altres regions d'Espanya i, particularment, per entitats regionals gallegues.

També s'han adreçat a les autoritats franquistes múltiples organitzacions polítiques i sindicals de la classe obrera i del poble argentins.

Alguns diputats i senadors han pres la iniciativa de presentar a les respectives Cambres sengles mocions recabant el dret de defensa per a tots els treballadors i estudiants sotmesos a la jurisdicció del Coronel Eymar.

«La Nacion», «Noticias Gráficas», «La Razón» i altres diaris i periòdics de gran tiratge han publicat informacions explicant les causes d'aquestes detencions i denunciant l'arbitrarietat jurídica amb què es tracta els processats.

de l'ONU que vulgui influir prop de les autoritats espanyoles en favor dels acusats. Demanen que s'asseguri a llurs fills i marits el dret d'ésser defensats per advocats de llur elecció i que el judici sigui vist per la jurisdicció ordinària nix que res no justifica el Consell de Guerra i encara menys el procediment d'uraència.

Solidaritzeu-vos amb els familiars dels presos. Recolzeu amb cartes i milers de signatures la gestió prop de l'ONU dels familiars dels detinguts.

RESOLUCIO POLITICA

El Ple aprova unànimement els dos informes del Buró Politic del Comitè Central: el presentat per la camarada Dolores Ibarruri sobre les qüestions fonamentals de la situació nacional i internacional, i el del camarada Santiago Carrillo sobre el desenrotllament de l'organització del Partit i del moviment de masses contra la dictadura.

També aprova la gestió realitzada pel Buró Politic des de la darrera reunió plenària del Comitè Central.

Els èxits de la Jornada de Reconciliació Nacional han posat de relleu l'encert de la política del Partit i han evidenciat l'auge del moviment antifranquista de les masses. El Comitè Central crida totes les organitzacions i militants del Partit a redoblar llurs esforços per tal d'impulsar, unir i donar un caràcter cada cop més organitzat al citat moviment a l'entorn del programa que resumeix les més urgents necessitats de molt diversos sectors de la societat espanyola: contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics, per les llibertats públiques.

La preparació i el desenrotllament de la Jornada de Reconciliació Nacional han posat de manifest els progressos realitzats pel nostre Partit. El Comitè Central expressa la seva convicció que aqueixos progressos estimularan tots els militants en llur tasca per millorar l'activitat política de totes les organitzacions del Partit, reforçant-les i estenent-les més i més arreu d'Espanya, amb el fi d'impulsar la lluita de les masses per llurs reivindicacions econòmiques i polítiques, vers un gran moviment nacional de caràcter pacífic contra la dictadura.

El Comitè Central recomana a totes les organitzacions i militants la intensificació de llur sostingut esforç per a desenrotllar totes les formes d'unitat i d'organització entre els obrers, els pagesos, els intel·lectuals, la burgesia nacional; per a fondre en un sol torrent les múltiples activitats de lluita de les masses; per a propiciar coincidències i aconseguir enteses, encara que siguin limitades, amb tots els grups

Salutació als presos polítics

El Ple del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya envia una salutació fraternal als camarades Miquel Nuñez, Higinio Canga, Antonio Rosell, i a tots els comunistes presos per llur abnegada actuació, al capdavant de les masses, en la preparació i realització de la Jornada del 5 de maig i durant les poderoses vagues que la van precedir.

Amb la mateixa emoció el Comitè Central saluda tots els comunistes que, des de fa llargs anys, pateixen en els presidis de Franco per l'únic delictes d'haver lluitat per les llibertats espanyoles.

Aquesta salutació, la fa extensiva als treballadors i antifranquistes de totes les tendències, detinguts amb motiu de les grans accions últimes i a tots aquells als quals la dictadura manté en presó des d'anys anteriors.

A tots ells, els renova l'expressió de la seva solidaritat activa i els reitera la decisió de tot el Partit de continuar tenaçment els seus esforços per tal de fer coincidir les més dispars voluntats espanyoles en l'exigència nacional d'amnistia per a tots els presos polítics.

El Comitè Central
del Partit Comunista d'Espanya.

polítics que s'oposen al règim i la unitat d'acció dels quals desfermaria una força gegantesca, davant de la qual la dictadura no podria resistir.

Malgrat la greu derrota soferta pels plans agressius dels imperialistes en l'Orient Mitjà i llur condemna en l'Assemblea extraordinària de les Nacions Unides, els Estats Units persisteixen en amenaçar la pau del món, com ho posen de manifest les seves presents accions provocadores contra la República popular xinesa. Espanya corre un greu perill de trobar-se embolcallada en aqueixa política aventurera. Les bases espanyoles entregades per Franco als imperialistes nord-americans han estat ja utilitzades per a l'agressió contra els pobles de l'Orient Mitjà i poden ser utilitzades novament contra altres pobles.

El Comitè Central del Partit Comunista crida l'atenció de totes les organitzacions i militants sobre els greus perills que aquests fets creen a Espanya i els exhorta

CRIDA A LES FORCES D'OPOSICIO

(Ve de la primera pàgina)

ment el caràcter pacífic dels canvis inevitables. Davant de la Nació espanyola, davant de les pròpies masses catòliques, ha arribat l'hora que l'Església defineixi la seva posició.

En quant a les forces de l'esquerra espanyola, republicans, socialistes, cenetistes, nacionalistes, el Partit Comunista desitja que entrin en una fase de més activitat per a estimular el poble en la lluita, per a mobilitzar diversos sectors socials avui vacil·lants. Per desgràcia, pressions estranyes als veritables interessos nacionals, de marcat signe anticomunista, segueixen essent el major obstacle a un enfocament realista de la situació, a un canvi de llur orientació política.

En reafirmar, i àdhuc accentuar, en el seu VII Congrés la posició anticomunista, arribant a llançar contra el Partit Comunista les més innobles enses que ridícules calúmnies, basant-les en «els serveis informatius de varies potències», el Partit Socialista contreu una greu responsabilitat davant del poble espanyol i es perjudica seriosament a si mateix. Seria miope no advertir que el desenrotllament de la influència en el país, tant del Partit Socialista com d'altres forces de l'esquerra espanyola, possible i desitjable, en benefici de la lluita contra la dictadura, depèn que sàpigui respondre al sentiment unitari del poble espanyol.

Després de la Jornada de Reconciliació Nacional tot a Espanya crida com mai a l'entesa i l'acord entre les forces d'oposició d'esquerra i de dreta. Si aquest acord hagués existit el 5 de maig, el general Franco no hagués pogut resistir els impactes de la pressió popular. En adreçar-se a totes les forces de l'oposició antifranquista, el Partit Comunista ho fa convençut del fet que existeixen les condicions objectives per a l'establiment de la unitat contra la dictadura.

En realitat, la situació política del nostre país està exigint de manera apremiant la creació d'un centre nacional que coordini i dirigeixi les activitats de tota l'oposició. El Partit Comunista no escatimarà cap esforç per aconseguir-ho. Al mateix temps, acceptarà tot acord parcial, tota entesa, encara que solament sigui transitòria i amb efectius concrets, tota obertura vers el diàleg amb les forces polítiques de l'oposició. El procés unitari, com producte d'una imperiosa necessitat, està en marxa entre totes les classes i capes socials de la població lesionades per la dictadura. Es tracta, essencialment, d'arribar a donar-li caràcter obert, públic, conseqüent. Això tindrà una importància decisiva per a impulsar la lluita contra l'encariment de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia dels presos i exiliats polítics i per les llibertats públiques.

D'altra banda, l'acreixement dels perills de guerra i de destrucció atòmica que l'existència de bases nord-americanes d'agressió entranya per al nostre país, planteja com tasca vital la necessitat d'un acord entre totes les forces de l'oposició antifranquista. Llitem units per la tradicional política de neutralitat espanyola, per la revisió dels pactes militars amb els Estats Units, per la suspensió dels assajos nuclears! Defensem la pau i, amb ella, la pròpia existència d'Espanya!

El Partit Comunista crida tots els grups polítics d'oposició, d'esquerra i de dreta, a que examinin objectivament la situació actual, a que revisin llur actitud envers els problemes de la unitat antifranquista i de la participació activa del poble en la transició pacífica a un règim de llibertats democràtiques. Ha arribat l'hora que tots comparenguem les nostres responsabilitats davant de la Nació. Per la seva part, el Partit Comunista d'Espanya, mantenint i desenrotllant la seva política de reconciliació nacional, reitera la seva disposició a prendre totes les mesures i arribar a tots els acords que facin litin l'organització d'un gran moviment nacional antifranquista que garanteixi l'endernament pacífic de la dictadura del general Franco.

EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESpanya